

ся кесията си. Но, уви ! този път съмъ я забравилъ въ другитъ си дрехи и азъ засрамено взехъ да го гледамъ въ очитъ. Чудѣхъ се какъ да се извиня за измамата, която му причини моето спиране.

Най-послѣ уловихъ му костеливата рѣка и казахъ : „Прощавай нещастний *братко*, че ще те замина безъ помощъ, защото съ себе си нищо не нося“! . . . А той се усмихна радостно, стисна ми прѣститъ и каза : „И на това благодаря, щастливий *братко*, защото и *добритъ думи* сж една милостиня“.

Слѣдъ тия думи на слѣпеца азъ продължихъ пътя си и ми се струваше, че и азъ приехъ милостиня отъ него.

При агънцата.

Ази вардя агънцата,
Пазя ги да не побѣгнатъ
Пъкъ Еленка и Василчо
Малко нека си полегнатъ.

Че се днеска умориха
По полето да ги гонятъ,
А слѣдъ малко ще пристигне
Да ги земе татѣ съ коньтъ.

Нѣма, нѣма да побѣгнатъ:
Тѣй ще ги прѣгърна двѣтъ;